

SLOVENSKI GLASNIK.

Izhaja 1. in 15.
dne v mesecu.

Lepoznansko-podučen list.

Velja za celo
leto 3 gold.

Vreduje in na svetlo daje: Anton Janežič.

Št. 24.

V Celovcu 15. novembra 1861.

VII. zv.

Sonet.

(Zložil J. Zupan.)

Od vzhoda sliši tiho se germenje,
Na nebu črne megle vsem visé,
Ko zver pred lovcom pa se razkropé,
Ko vstane vetra močnega šumenje.

Zvečer, ko vtihne vetrovo bučenje,
Po nebu drobne megle se podé,
Večernega pa svita se žaré,
V zahodu vidi se gorá plamenje.

Tako ti, revež, tuga v srcu dré
In revščina po vratih ti razbija;
Pa gori tamno se oko ozré,

Kjer Njemu tisuc zvezd noge ovija,
Ki jih prememb nobena ne razspé:
In z dna serca prisveti pozepja.

Kralj Dečanski.

(Poleg Subotičeve junaške pesmi „Kralj Dečanski.“)

(Dalje.)

Pojdimo za nekoliko časa v Ozrojevo. Pred gradom sedi stari Grebostrek in kraj njega lepa Angelija. Starec je pobesil glavo, dekle pa je obernila oči proti Skadru. Starec začne govoriti in pravi: „Povej mi, milo moje dete, kdo ti je povedal, da pride danes kralj? Tebe tvoje mlado serce vkanjuje, kralj je še v Prizrenu, ker nama Dean nikogar ni poslal.“

„Meni nikdo glasú ni donesl“ — odgovori Angelija — „ali nocoj sem imela čudne sanje; za gotovo vem, da danes pride. Ko sem legla, se mi dolgo ni dalo zaspiti; ko so petelini v drugo odpeli, poleže se mi še le nemir v persih; stisnem oči in zaspim. Zazdi se mi, da v sobi sedim in ravno premišljam, kdaj pride Dušan. Kar se vrata odpró in kralj sam v sobo stopi. Jaz se mu vzdignem naproti, ali on reče: „jutri“, pa odide. Nato se zganem in vidim, da sem v postelji. Vidil boš, mili dedek, da kralj danes pride.“ — Kmalo se zasliši konjsko cepetanje in prikaže se konjik. Ko ga Angelija ugleda, zaigra jej serce in sklikne: „Lej ga kralja!“ in hiti mu v naročje. Dušan stopi k staremu, rekoč: „Bog te sprejmi, knez Grebostrek, kako si kaj? kako si zdrav, od kar smo se lani ločili?“

„Bog s tabo, knez Žiglovski“ — reče Grebostrek — „mi smo tukaj, kakor hoče volja božja; ali kako je bilo tebi v Prizrenu? za te smo v skerbeh živeli, oplasila nas je tale dekle.“

„Pa s čim vas je dete oplašilo?“ popraša Dušan.

„Naj ti sama pové“, — odgovori Grebostrek — „ko se nemalo odpočiješ; ali pojmo v grad, da kaj zavžijemo in časo vinca izpijemo, stari ljudje se radi pogovarjajo in ne morejo biti brez obeda.“

Gredo v grad in pri obedu začne Dušan govoriti: „Mislim sem, da vaju nenadama razveselim ali vidva stame, kakor vidim, pričakovala nadajoč se me. Rekel sem knezu Žarkoviču, da vama nič za me ne pové, ali me ni poslušal pa mi je poderl veselje.“

„Ne krivi kneza Žarkoviča“ — reče Grebostrek — „on ni nič zadožil; ako le moraš pokarati tistega, ki nam je povedal, da danes prideš, lej ga, tu zraven tebe stoji. Angelija je meni to jutro povedala, da dojdeš danes v Zerzevo, na njene besede smo te pričakovali. Angelija je dobila glase, da si šel iz Prizrena in se približuješ Skadru, ona je glas dobila, da prideš danes v Zerzevo, zdaj vidim, da se ni prevarila. Ako je tudi še tretje resnica, kar je od ravno tam zvedela, potlej se jej moraš pa prikloniti kakor prerokinji. Povej mi, jeli si bil v četrtek teden v ječi?“

„Bil sem, knez!“ — odgovori Dušan — „ne pred in ne potlej; kdor koli vam je to povedal, resnico je govoril.“

Starec se od čuda prekrži in tako dalje beseduje: „V četrtek teden smo sedeli takole pri večerji jaz, Dean in Angelija. Pogovarjali smo se o marsičem in na zadnje pridemo na Prizren in govorili smo o obéh kraljih. Zdaj mi reče Dean, da se ne more dalje zderževati, da čaka samo drugov, pa pojde v Prizren, da zve, kaj ti tam delaš. V petek jutro Angelija zgodaj vstane in hiti k Deanu pa mu pripoveduje, kaj je v sanjah vidila in prosi ga, naj gre hitro v Prizren, ker so mladege kralja v ječo deli. Dean prec odide v Skader, čet in drugov zbira in hiti v Prizren, tebi, ako bi bila sila, na pomoč. Ali, mila Angelija, daj, povej kralju, kaj se ti je sanjalo, ker pravi, da je tako bilo; vredno je slišati pripovedovanje.“

„Bodem, mili dedek,“ — reče Angelija — „ker ti velelaš. Še dokler je Dean govoril, me je težek spanec napadal. Kakor pridem v spavnico, nisem se mogla le toliko na nogah obdržati, da bi si lase razpletla, padla sem kakor mertva na stol. Ta hip postane čudna svetloba, večja od solnčne, milejša od zorine. Začutila sem v sebi čudno moč, zaželi se mi odleteti k zvezdam in med zvezde me volja odnese; zahočé mi se po zraku leteti, in po zraku me nosi silna volja; telo se mi samo nosi brez peroti in brez tuje roke, ali mi telo ni bilo, kakor tole, bilo je tanko kakor rožin duh in lahko kakor mehurček na vodi, rekla bi iz

solnčnih ali luninib žarkov. Zdaj me želja obide iti v Prizren, jeli bi ne vedila tamkaj kralja in ta hip sem bila v Prizrenu. Vidim kralja v neki sobi otožnega in ne veselega, imel je na roko glavo naslonjeno in oči v tla pobešene, ozrem se, gledam po sobi in vidim, da je ječa.

„Pri živem Bogu“ — seže Dušan Angeliji v besedo — „to je čudo, kakor se redko sliši. Ravno ta čas, o katerem pripoveduješ, vidil sem jaz tebe v ječi. Mislil sem takrat, da se mi je koj tako vidilo; ali zdaj vidim, resnica je bila. Bog je premogočen, more narediti, kar še ni bilo; samo dalje pripoveduj.“

Angelija nadaljuje pripoved: „Dotle sem vam že povedala, poslušajte dalje. Iz Prizrena pridem v Zerzovo in tn najdem svojo milo mater. Žalostna sedi in solze toči. Ovijem se jej okoli vrata, poljubim jej roke in lica, pa jo prašam, kaj joče. Mati me prime za roko in me odvede k odprtemu oknu. Pogledam skozenj in vidim tu pod hrastom na kamni klopi, kjer je z menoj večkrat kralj sedel, podobo kralja Dušana in podobo meni popolnoma enako, obolčeno v sukno iz bele svile in kavadič iz novega škerlata, imajočo na glavi krono iz biserja. Kralj je podobo deržal z roko objeto in je govoril, ona je pa poslušala. Na strani za germo pa je stal človek z napetim lokom in kraj njega peklenska pošast. Kralj ne vidi, da ga hočejo vstreliti, v meni je pa živo srce umiralo. Človek strelico na lok dene, lok vzdigne, z očesom pomeri na kralja in sproži. Zavpijem, omedlim, ali še vidim kakor skozi meglo, da strela ni Dušana zadela, ampak mojo podobo kraj njega. Prebudim se iz strašnih sanj, ali v meni je srce omerlo od strahu.“

Angelija umolkne in Grebostrek v solzah govori: „Ne plaši se, milo moje dete, Bog ravná, sanje ne ravnajo. Ali če bi tudi morala umreti, naj ti ne bode žal, ničesa lepšega bi si ne mogla želeli, kakor rešiti s svojim življenjem njegovo.“

„Od kar sem te sanje imela“ — reče Angelija — „mi je jače v persih srce, duša se mi k zvezdam vzdiguje, zdi se mi, da me je usoda izbrala Dušanu za odkupo, pa me ta misel povzdigava, da se ž njó potašam.“

Dušan nič ne govori, čudno mu je pri srcu. Karkoli se je Angeliji sanjalo, vse se je skazalo za golo resnico, pa ga je počelo malo strah obhajati. Dolgo molči, potem pa reče: „Kaj pomaga ljudém modrovanje? naslonimo se na višnjega Boga in ako bode treba varovati glave, pred bode padla moja kakor Angelijna.“

Vsemogočni Bog je modro vredil, da se menjajo misli v človeku kakor dnevi v letu. Eni dnevi so mračni in žalostni, drugi vedri in veseli; ene misli so tožne in žalostne, druge bistre in vesele. Tudi družtvo v Zerzevu prejde z žalostnih misli na vesele in Dušanu se duša razvedri, ko posluša modrih pogovorov in gleda krasne device.

Ko Baldovin v Skader pride, najde šotore, kjer jo bila zbrana silna vojska iz vseh pokrajin; sami gosposki junaški mladenci. Njih poglavarji pa so bili nad Skadrom na potoku Drimcu v belem Dušanovem dvoru. Kakor Dean Baldovina spazi, skoči pred njega, podá mu desnico in po njegovem izgledu se ravnajo vsi in ga prijazno pozdravljajo. Dušana ravno ni bilo doma, ni se še povrnol iz Zerzeva, ali pričakovali so ga vsak čas. Res, komaj so Baldovina vsi pozdravili,

že počí glas, da je kralj prišel. V sobo stopivši pozdravi vsakega in ugledavsi Baldovina reče: „Lej mi tudi kneza Baldovina! od kod? jeli z dobrim glasom od Prizrena od milega očeta? jeli je zdrav Serbski kralj Stepan? jeli je v Prizrenu tudi tako veselo, kakor pri nas na Bojani?“

„Svetli kralj“ — odgovori Baldovin — „ravno pridem od kralja Stepana in kraljice Marije. Nosim ti lep pozdrav od vseh in verh tega krasne darove od kraljice. Samo zapovej, kdaj te je volja darove sprejeti.“

„Danes“ — reče Dušan — „si nemalo odpočij in spoznaj s temile prijatelji in jutri te prejmem kakor poslanca kraljice Marije. Jutri to bode Dean k meni spremil, ki bode danes za te skerbel.“

Drugi dan okoli poldne spremi Dean Baldovina v kraljeve dvore in Baldovin prinese kraljičine krasne darove. Izročevaje jih govori: „Svetli kralj, Zeški gospodar, pozdravlja te kraljica in te prosi, da darove lepo prejmeš in jih imaš za znamenje, da te ljubi in spoštuje in ceni tvoje prijateljstvo. Še te prosi, da izbrišeš iz spomina, kar se je zgodilo in ti ni milo bilo, ker tudi ona se bode samo tega spominjala, kar si jej dobrega storil.“

„Hvala, Baldovin“ reče Dušan in pravi: „hvala kraljici za sporočilo in lepe darove. Darove prejemam ali dolžnik ostanem, pa bom gledal, da se jej zahvalim, kakor se spodobi za me in za njo. Ti pa knez, ko se nazaj poverneš, povej kraljici, kar od mene slišiš. Kar se je zgodilo, ne da se pozabiti; rana se more zarasti, ali krasta dolgo ostane in sled se vselej pozná. Ali pozdravi kraljico in jo zagotovi, da jej s hudim ne bodem nikoli vračal, ako zavoli česa, že zavoli očeta.“

„Eno sporočbo, svetli kralj“ — nadaljuje Baldovin govor — „sem izveršil, zdaj mi dovoli, da ti še drugo oznanim. Kralju Stepanu so glasove prinesli, da se na Bojani vojska zbira, da se je Zeta orožila in se Arbanasi puntajo, pa te te toraj oče pozdravlja, da spustiš vojsko z Bojane, ker se boji, da se v zemlji nesreča ne porodi.“

„Sam si vidil“ — reče Dušan — „da mene ni bilo na Bojani, ko so mi ti gostje prišli. Vseč mi je, da so se me spomnili, ali jih nisem klical ne čakal. Zakaj so prišli, zato jih, knez, prašati ne morem, ali da niso iz hudega namaña, zato je porok mesto, na ktero so prišli in gospodar, h kateremu so prišli. Od več strani more Srbiji in kralju Stepanu nesreča priti, nikoli ne od Dušana. Da se je Zeta oborožila, da se Arbanasi puntajo, to, knez, od tebe danes slišim. Ali če so ti glasovi resnični, če zemlji kaka nesreča preti, za svojega očeta in za svojo Srbijo bode Dušan svojo kri pretil. Kar pa želi Serbski kralj Stepan, da razpustim drugove z Bojane, ta volja bi se mu spolnila, tudi če bi ne bil poslal zapovedi. Niso se ti drugovi zbrali, da ostanejo črez leto na Bojani, prišli so le za dva tri dni, pa pojdejo spet vsak na svoj dom. Poterpite nekoliko dni, pa zginejo oni šotori pod Skadrom. Zdaj pojdi, pa se veseli kakor naj bolje veš in znaš, in kedar mine dva tri dni, potlej ti da odporočbe za Prizren.“

Baldovin se prikloni in z Deanom odide.

Ko pride čas za obed, sede vsa gospoda za mizo in ko pride do napivanja zdravic, vstane Dean in natočivši si kupo vina kralju nazdravlja: „Bog živi našega mladega kralja in hišnega gospodarja! hvala Bogu, da

smo-ga med se dobili, več ga od sebe ne damo in če po njega pride vsa silna vojska Serbskega kralja Stepana.

Vsi skočijo na noge, vzdignejo sreberne čaše in vpijejo iz vsega serca: „Bog ga živi! in vsak terkne z vsakim, da glasno zvenkeče in pesem: mnoga ljeta, na mnogaja ljeta, se razlega, da vse germi.

Ko se to nekoliko poleže, Dušan Deanu takole odzdravi: „Hvala tebi, knez in vitez, za zdravico in prijateljstvo; ako bode z nami dobra sreča, ne bomo se tako berž ločili. Zdaj pa, bratje, natočite in se vzdignite. Ta čaša naj se popije na zdravje Serbskemu kralju Stepanu in kraljici Mariji; „mnoga ljeta, na mnogaja ljeta.“

Pesem se glasi, ali ne iz serca, ampak poje se, kar se peti mora.

Drugo čašo Dušan natoči in nazdravlja: „Bog živi kneza Baldovina, od ktereга v vsi Stepanovi vojski ni boljšega konjika. Prinesel nam je od očeta pozdrav in od matere prekrasne darove. „Mnoga ljeta, na mnogaja ljeta!“

Vsi vzdignejo čaše in z Baldovinom terkajo. Po tem ga ogovori Dean in reče: „Ni mnogo manjkalo, knez, da se nismo nemalo poskusili s sabljo in z bojnim kopjem, zares brez šale. Ako bi ne bil jaz Dušana na poti srečal, ampak bi bil prišel v Prizren, bili bi se ravsnili in to ti pravim, rajše bi se s tebo poskusil kakor pa zadobil kraljevsko krono. Daj, knez, pogodiva se, daj roko, da, če kdaj sreča nanese, da ne pojdemo eden nad drugega junaka, dokler se midva ne skusiva s sabljo, kopjem ali pa če bode treba s pestmi.“

„Poskusiti se“ — odgovori Baldovin — „z unukom slavnega Grebostreka bi za me slava bila. Tu ti je roka, knez Žarković. To se more kmal kmal zgoditi; samo ne slušajte kraljeve zapovedi, ne razidite se na dom, ampak ostanite tako na Bojani pod šatri v orožju, pa bomo imeli ravs.“

„Poslušaj“ — reče Dean — kar kralj misli, to ti sam pové, jaz ti pa tole pravim: „Dokler bode stala pod Prizrenom vojska, tako dolgo se z Bojane ne maknemo, in kolikor (več) ljudi se bode tam zbiralo, toliko več nas bode tukaj. Jeli misliš, da ne vedó ljudje, da v Prizrenu Dušana sovražijo? jeli misliš, da svet ni zvedel, da ste kralju po življenju segli? Ti sam, Baldovin, si Dušanov sovražnik; povedal ti bodem, knez, resnico, da oba veva, pri čem da smo. Kralj Stepan bode za sina umerl, za njega bode dušo dal, ali Stepan ni Bog, ki vidi človeško serce, da bi se ne mogel nikoli zmotiti. Vi ste, lej, že priče našli, da se misli kralj izneveriti. Sam Bog nam je kralja rešil iz Prizrena, več vam ga tje ne damo, dokler nosimo na ramah glave. Kaj vas moti Skaderska družba, da nas hočete razgnati? Jeli vam je kdo ktero hudo rekel? Jeli vam je kdaj kralj zlo namerjal? Jeli je kje najti pokornejši sin? Jeli je kdo boljši prijatelj? kdo je dal kraljevi kroni svetlost? kdo vam je ime po svetu razglasil, kdo kri preliva, da se vi slavite? pa mu še ne dovolite, da sprejme svoje prijatelje, kakor bi rad in jih zaderži, dokler hoče, ampak lej vas precej z zapovedjo, da razžene iz Skadra drugove. Jelite, on naj razpusti prijatelje, vi pa tam sovražnike zbirate! za to ti pa pravim, knez Baldovin, in kar ti pravim, tako vsi drugi mislijo: mi od tod ne pojdemo domú, dokler stoji pod Prizrenom vojska.“

„Lahko je tebi, knez, govoriti v sredi toliko drugov, ki tako mislijo kakor ti govoriš, ali je meni težko besediti, kjer me vsak za sovražnika ima. Ker pa hočeš pravo, dovoli tudi meni, da povem, kar vem. Kralju, to je res, se ne more v ničemur zameriti, ali vi drugi niste kakor bi morali biti, vi segate po kroni kralja Stepana. Sam ti, knez Žarković, si njegov sovražnik. Ker si tak prijatelj resnice, tu si jo imaš, pa se nikar ne serdi. Sam si rekel in vsi smo te slisali, da si z vojsko nad Prizren šel. Veseliš se zdražbi med kraljema. Kar ti jaz pravim, to vsi drugi mislijo. Kralj Dušan bode za očeta umerl, to vsak ima usta; ali Dušan ni Bog, ki vidi v serce človeku, pa se more tudi on vkaniti. Kdarkoli in odkodar koli gre in pride, vsi vpijete, vsi mu govorite, da ga v Prizrenu sovražijo, da mu tam po življenju strežejo, da za njega brez vas ni varnosti. Tako ga hočete z očetom spreti in vreči prepir med očeta in sina, pa hočete da vas tu pusti, da sinu serce ostrupite. Zato ti pravim, knez Žarković, kralj Stepan bi ne bil tako moder, kakor se s pravičnostjo hvaliti more, ako bi vas tu pri sinu terpel in ne domu razgnal. Ali hočete z Bojane iti ali v Skadru ostati, to vam je vaša glava vaš svet. Mene niso v Skader poslali prosit vas, da se razidete domú, jaz sem vam samo zapoved prinesel, da se razidete z Bojane, vi pa storite, kakor vas je volja. Ako idete, to bode za vas bolje, ako ostanete, drugi za mano pridejo, ki vas bodo s silo razgnali. Pod Prizren se je silna vojska zbrala, gorje kraju, kamor se pomakne, gorje vojski, na ktero vdari. Mnogoteri izmed vas se bode premislil, ali tu ostane in čaka, volk bode oblekel ovčjo kožo in se smejal tistemu, ki mu bode jokati. Zato pa pravim, razidite se, ker bode prišel serbski kralj Stepan in požgal Skader, porušil kraljeve dvore in kaznil nezvestnike nekatere z mečem, nekatere pa z ječo.

Že zdavno se je bilo vzdignilo mermranje, zdaj pa se premeni v krik. Skočijo na noge, izderó meče in zaerjové kot levi: naj le pride kralj od Prizrena, ako se je krone naveličal! drugi vpijejo: primite za orožje sedite na bojne konje, treba nam je na proti iti. Spet drugi kričé: Povej ti kralju, da le eden noge ne bode prestavil, dokler kdo diše in nosi glavo na rami. Nas mislite ločiti od kralja, da bi ga po volji obsojevali! Tega mi ne damo. —“

Dušan jih mirí, ali se mu ne dajo. Baldovin skoči na mizo, izleče kraljev perstan, in vpije na vse gerlo: V imenu Serbskega kralja Stepana! Kjer se taka o kralju govori, tam ne more njegov poslanec molčati. Kjer se tako misli in govori, tam so samo kraljevi nezvestniki. Kdor je svojemu kralju zvest, ne sme poslušati takih pogovorov. Z močjo kraljeve meni dane oblasti vam zapovedujem, da se razidete in še danes domu greste. Kogar jutri zora tukaj najde, nezvest je kralju Stepanu in zapade meču . . .

„Dalje mu ne dajo govoriti, potegnejo ga na tla in gorje bi mu bilo, če bi ga ne bil Dušan ohranil, on ga potegne k dvem in odvede iz hiše. Baldovin se ni mudil nič na Bojani, odhitel je v Prizren, ko je dosegel svojo namero, vojsko napraviti med očetom in sinom in tako Dušana pogubiti.

(Dalje in konec prihodnjí.)

Mladomašnik v Dobrinju na Kerku.

(Dalje.)

Več su v cerkvi; mladomašnik izpjeval molitve a sad uprav čita knigu (apustol). Pred njim na oltaru je nekakov sreberni tanjir; svati jedan za drugim ljube mladomašnikovu desnico, koja leži na desnom rubu misala. Uz cmokanje svakog poljubca cmoka takodjer na sreberni tanjir kakov pliesniv srebernjak, a kad-kada i pokoji svietal zlatac. Subdiakon mora onaj dan dotle raztezati t. j. na „velu notu“ apustol pijvati in ne smije prestati, dokle god ne poljube svi pirovljani ruku mladomašniku. V to isto vrieme njegove dvie sestre, ako neima sestar, to onda druge dvie mladjahne djevojke, svaka svojom kitom lusmarina liepo jabukami, srebrom, zlatom i vtičicami (iz testa) nakitjenom v lievici, a v desnici krasnom mošnjom, pobraju med inim svietom milostinju; koja je sva za mladomašnika a i mora da bude, kad one prose: „pomozite mladoga popa.“

Maša je svršena; malo puka izadje na polje, da bude mladomašniku in ostalim pirovljanom njesto više prostora, kuda da se provuku iz crkve. Mladomašnik ide naj prvi noseč v svakoj ruci kitu lusmarina i mošnju s novci, što mu sestre ponudile in darovale. Na cerkvenem pragu se sustavi, ostali popovi mimo njega izadju, v to dodju četiri svati, uhvate prijazno mladomašnika i podignu ga tako visoko, da vdari tjemenom v gornji prag in to redom trikrat; družije doseći mogu jer to nisu vrata s. Petra v Rimu. — Vpitaj jih, što bi to značilo, odgovorit će ti, da je to prvo zato, što je takva stara već navada, drugo zato, da se mladomašnik spomene, kad je prvi put takovom svečanostju iz cerkvi izašul in kakovu je čast stekal, s' koje mora crkvi — svojoj zaručnici — na vieke ostati vieran.

Sopci sa zastavnikom stupaju napred, zvonovi na zvoniku opet ozvanjaju a možari jim se odzivlju in tako tričkaju, da se sva okolica trese. Svi pirovljani pošli su redomice k objedu. Neću da vam opisujem ni jila ni pitja, ta većom stranom znate, što i kako može težačka ruka pripraviti, koja ne umie ni čitati, a kamo da se kuharskom knjigom posluži; vina neću da hvalim, jer svaki znade, da ga je boljega u seljaka, što ga sam pripravlja, nego li u gradjanina, koji sam ne znade, što imade v podrumu, jer je možda deset gospodarov promienilo i u svakoga bilo krstjeno, prvo nego njemu v podrum došlo.

Objed je na svršetku, dosta je pjevanja i bučenja; pozorno, započet će zadnju napitnicu. Sopci slažu svoje instrumente a djevojke i mladci poklašljuju, valj da hoće da slože svoja grla. Sopci zasopu a množina glasov udari u pjevanje. Svi pitaju za mladomašnika (jer on mora na objedu drugih služiti a ne smije ni sjesti, nego uvijek paziti, da odličnijim osobam štogod ne pofali) pa eto ga gdje je priskočil do prvoga stola. Najprva glava ponudila mu čašu, oplivajuću kipećim vinom. Pjevanje uz glazbu opet zaorilo; on očehuje čašom v ruci a vika jošte uvijek traje, nu čim su zagrmjeli oni redci „pij ga muže kako družu“ mladomašnik nagnu čašu do ust te izpija a oni ponavljaju rečeni redak, dok pijalica čašu ljepo ne posuši. Zatim krenuli napojnicom dalje i tako napijali, dokle svih ne zapal red.

Ljudi se već dobro pogostili a bolje ponapili. Doba je, da se iz kuće poberu a nije jim ni zal, osobito cvatućoj mladosti, jer je sad putovati do plokate (piazza); tu će se zakružiti narodni ples. Sada već ne smiju prednjačiti sopci ni zastavnik, neg ide najprvi svat košarom na glavi a v košari gori rilom okostnica volje glave, iz gerla joj raste kita lovorike, nakićena narančami, jabukami i osugami. Sopci stupajuć uz zastavnika nekakav tih i umieran marš. Za ovom četvoricom idu ostali pirovljani sve dva na dva, i to: najprvi mladomašnik svojom majkom (ako nije, onda svnjom najstarijom i najbližom rođakinjom). Odmah za njim ponosno koracaju sve veće glave, zatim svatovi a za njimi svi ostali pirovljani svaki svojim plesalicom pri boku. Tu nije iznimke; bil pop, bil svetovnjak; bil on izučen gospodin ili prosti težak svi moradu propratiti mladomašnika do plokate. (Konec prih.)

Besednik.

V Ljubljani dne 6. novembra. Rodoljub. — Vsak narod, bolj ali manj omikan, ima može, koji so mu na čast zavolj neumerlih zaslug, ki so si jih pridobili v blagovitem svojem življenju. Oni so mu v dragem, hvaležnem spominu, in čem več jih ima, tem bolj sme ponašati se. Brez tacihi verlih mož tudi Slovenci nismo. Ima jih tudi naš narod, in oni so mu zlate svetinje, dika in ponos. A kdo je med njimi najdragoceneji biser, kdo svitla juternica v okrožju družih bliščečih zvezd, tega ni težko uganiti. Vodnik, oča pesnikov naših, je tista zvezda predhodnica, tisti neprecenljivi biser. On je ona blagodična cvetka, koja je scer zaperla krončico svojo uže pred mnogo leti, pa nježni nje duh vender vedno dije, odkar se je razlil po domačih pokrajnah, in bo tudi dihal neprestano med narodom slovenskim. Njemu naj se poje slava po dolinah in višinah, — povsod po Slovenskem naj mu odmevajo na čast in slavo slavilni glasi zvestih sinov slovenskih. To je sveta dolžnost; zakaj on je podal narodu slovenskemu ključ do omike, pokazal mu pravo, edinopravo pot do nje. Podal mu je tudi kermilo čez kernice, čez plitvice, in za terdno naročil, da naj krepko in neustrašljivo jedra naprej po valovitem morju ter vedno možato nasprotuje mnogostranskim nevihtam. Njemu so letos verli narodoljubni ovdašnji dijaci in neka domolj. gospa prekrasno okinčali grob, tako da je krasota gomilina marsikoga privabila premišljevat za slug pesnikovih in osode blažene matere Slave. Marsikteri zvesti Slovenec je obstal pred grobom in se vtopil v misli tako, da se mu je globoka zamišljenost brala na obličju. Tudi mene in spremljeavca mojega, verlega Slovenca, so nenavadni občutlji navdali, dirnili v serce in nama dušo prevzeli tolikanj, da sva dalj časa stermela v okrašeni grob vsa zamišljena. Mila pa je nama storila se, da se poleg Vodnika počivajočega Čopa skor živa duša spomnila ni. Ves kinč grobu njegovemu bil je majhen venec; toda nič ne de, mu je pa prihodnji dan zato narava poskušala vstreči z belo zimsko haljino. — Kolikor sem zvedil, bo „Slovenski Zabavnik“ kmalo zagledal beli dan. Prišel bo spod gosp. Milicovega tiska. Nadjati se je, da mu bo tisk prav lep, pa tudi scer oblika. Marsikdo ga uže željno pričakuje.

Priložena je 14. (poslednja) pola Marije Stuartove.